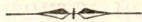

селянинътъ все работи и работи. Намѣсто да истине, по-топло му стана. Гледамъ по едно врѣме току хвърли кожухчето отъ гърба си. Азъ се зарадвахъ: „Чакай, рекохъ си, ще ти покажа азъ тебе“!

Кожухчето бѣше цѣло мокро.

Скрихъ се въ него и го смръзихъ на трѣска. „Хайде сега, опитай се да го облѣчешъ!“—Като си свърши работата селянинътъ и дойде до кожуха си, което сърдце заигра отъ радостъ: „Сега ще познаешъ ти кого хокашъ! Хайде, хайде обличи го!“ Но селянинътъ подигна кожуха, погледа го и почна пакъ да ме мѣмри и кълне. „Викай — мислѣхъ си азъ, карай се, нѣ не ще ми надвиешъ!“ Но той не свърши само съ кавга: грабна една дълга бодлива тояга, че като почна да тупа кожуха! Хемъ него тупа, хемъ мене хока, хемъ него тупа, хемъ мене хока. Искахъ да избѣгамъ по-скоро, нѣ много яко съмъ се заплелъ въ кожуха, неможехъ да излѣза. А той тупа ли тупа! Насилихъ се азъ, напънахъ се и едва избѣгахъ, но азъ си зная: коститѣ ми строши, а краката ми още ме болятъ отъ бѣгане! И заричамъ се азъ вече съ селянинъ да се не боря, да не играя!

Ескимоси.

На свѣта има земя, дѣто само три мѣсеца бива лѣто, а останалото врѣме е зима. Есенъта и пролѣтъта тамъ сж тѣй кжси, че е мжчно да ги отдѣлишъ отзимата и лѣтото. Тамъ зимѣ днитѣ сж толкова кжси, че щомъ изгрѣе слънцето, веднага и залѣзва. А три мѣсеца, прѣзъ срѣдъ зима, слънцето никакъ не изгрѣва и цѣли три мѣсеца е все тъмно. Затова пѣкъ лѣтѣ слънцето цѣли три мѣсеца никакъ не залѣзва и все е день.